

„Ja, saa maa vi se at komme til Arbejdet. Her skulde dog se lidt ordentligt ud, til han kommer. Han skulde dog ikke gærne se andet, end at han var velkommen . . . Du, Anders, maa ogsaa hæge dig lidt, naar du har givet Kvæget.“

„Jeg?“ sagde han forbavset og saa' ned ad sin graa, lappede Vadmelsdragt, hvor Avner og Hakkelsestraa hang og dinglede i den lodne Lu. —

Det blev en travl Morgen. Da det var Mandag, laa der meget ubesørget Arbejde fra den foregaaende Hviledag. Der var stillet Fløde til Syrning for at kærnes, et Kar Valle skulde ostes og en halv Gris nedsaltes. Endda havde de Vadsketøj paa Bleg, og i Stalden stod en syg Ko, der skulde malkes hveranden Time.

Else, der forstod, at hun i Dag ikke kunde gøre stor Regning paa Hansines Hjælp, og som da heller ikke nænnede at lægge Beslag paa hendes Tanker, sendte Bud efter en Husmandskone, som ogsaa straks indfandt sig. Men til denne vovede hun alligevel ikke, da det kom til Stykket, at fortælle Nyheden, skønt Konen flere Gange nysgærrigt frittede og til sidst rent ud spurgte, om der ventedes fremmede til Huset.

„Ja, der kommer kanske nok et Menneske,“ svarede Else undvigende og gik ned i Saltekælderen.